

i Ze sborových akcí

Út	18. 2.	14:30	setkání starších věkem
Út	18. 2.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Ne	23. 2.	9:30	bohoslužby (R. Čunderlíková)
Út	25. 2.	14:30	setkání starších věkem
Čt	27. 2.	19:30	přípravná schůzka k Noci kostelů
Ne	2. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	4. 3.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (E. Rattay - violoncello)
Út	4. 3.	19:00	Základy křesťanské víry: Je všechno v Bibli pravda? (Bůh mluví)
Ne	9. 3.	9:30	1. postní - bohoslužby s Večeří Páně (E. Čašková)
Po	10. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	11. 3.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	11. 3.	19:00	Základy křesťanské víry: Co je spasení (Ježíš a vzkříšení)
Čt	13. 3.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Čt	13. 3.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 3.		sborová neděle
Ne	16. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Ne	16. 3.	14:00	povídání a hra o arch. A. Turkovi
Út	18. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	18. 3.	19:00	Základy křesťanské víry: Šlo by to bez církve? (O Duchu svatém)
Ne	23. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	25. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	25. 3.	19:00	Základy křesťanské víry: Pokušení, hřích a odpuštění (Desatero)
Ne	30. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková); výroční sborové shromáždění

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaida Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Bratr Titěra přednáší o včelách

Obsah

Spojuje nás panování Ježíše Krista	2
Z hodiny náboženství předškolních dětí	4
Nejde jen o to, co člověk čeká od života, ale i co život čeká od člověka	5
Vzpomínky na vinohradské faráře VI.	8
Projekt Polévka pro bezdomovce a potravinová banka	10
Evangelium podle Jana	13
Pozvání pro rodiny s dětmi na společnou dovolenou do Jiřetína	14
Rodinný tábor 2014	14
Oskar a růžová paní	15

Spojuje nás panování Ježíše Krista

Kázání Ester Čaškové v kostele u Panny Marie Sněžné v rámci Ekumenického týdne, leden 2014

1 Korintským 1,3–17

Církev dnes není populární. Myslím, že to není úplně na závadu, protože doby vnějšího útlaku a pronásledování byly pro církev v jejím duchovním směřování vždycky plodnější než doby blahobytu, kdy všechno nějak běží, funguje a není oč zápasit. Když existence církve není samozřejmou daností, musíme se ptát spolu s ostatními: proč tu jsme? Co je to vlastně církev? Jaký je její úkol? A plní ho?

Apoštol Pavel za sbor v Korintu děkuje. Je to Boží zázrak, Boží milost, že

v tomhle pohanském přístavním městě mohlo být kázáno evangelium a založen sbor. Že se našli lidé, kteří v Ježíše Krista jako svého Spasitele uvěřili. To není samo sebou, nikdy, ani tehdy ani dnes. Ale dokládá to, že kázané slovo evangelia a dosvědčovaná víra mají moc. A také to, že **stát se křesťanem**, být pokřtěn v Kristovo jméno, **je výsada**. Víra je přece nezasloužený dar, a navíc Duch svatý spolu s ní dává i další dary. Obohacuje člověka novým poznáním – nejdřív poznáním vlastního hříchu, ale také odpuště-

ský sbor je tu objednaný týden od 17. srpna do 24. srpna. Jediné, co prozatím nemáme připravené, je cena, kterou budeme vědět do konce února. Prosíme ty,

kdo byste se chystali, abyste se přihlásili u Jarmily Raisové, naší sborové sestry.

mch

Oskar a růžová paní

Útlá knížka francouzsky píšícího autora Erica-Emmanuela Schmitta mě rozbířela už dvakrát. Takový pocit dojetí z něčeho tak krásného a zároveň smutného je zvláště rozrušující i pokojný zároveň. Abych vysvětlila, proč dvakrát. Knižku jsem četla již před několika měsíci, moc se mne dotkla. Pak jsem ale byla požádána, abych o ní něco napsala, a zjistila jsem, že si dokážu velmi dobře vybatvit pocit, který jsem při její četbě prožívala, ale vlastně už jsem si nepamatovala (tedy až na úplně základní dějovou linii – příběh desetiletého chlapce, který umírá na leukémii), o čem to vlastně bylo. Knižka je naštěstí pro mou situaci kratičká a není tudíž problém si ji večer přečíst znova. A tak jsem brečela včera podruhé a myslím, že ne naposledy. Podobně to mám s knížkou Tracyho tygra Williama Saroyana, která se dá také přečíst jen tak před spaním, když člověk zataouží po něčem, co by ho pohladilo po duši.

Zmaření mladého lidského života je převelmi smutná věc, ale zde to není to hlavní. To, co vás u této knížky dojmeme, je hluboká lidskost, uhrančivá síla důvěry a víry a ta možnost změnit svůj osud v okamžiku, kdy připustíme jiný pohled na věci, které už nemůžeme změnit. Ta možnost, na kterou občas zapomínáme a která má moc proměnit náš život navzdory vnějším okolnostem. Možnost přijmout Boží pozvání.

Oskar se dozví, že umírá. On to vlastně již ví. Je v nemocnici a čeká. Všichni kolem jsou smutní a nedostává se jim slov, jsou bezmocní a chovají se k němu, jako by byl špatný pacient. Už nemá naději. V tomto trpkém okamžiku mu přijde dělat společnost růžová paní, jakási pečovatelka, kterou Oskar důvěrně oslovuje babi Růženka. Vypráví mu o svých zápasnických zkušenostech z doby, kdy byla přebornicí ve volném stylu, a dodává Oskarovi odvalu. Je to nyní asi jediný člověk, který s Oskarem mluví normálně, bez lítosti. A je to právě ona, která utrápenému Oskarovi navrhne, aby psal Bohu každý den dopis o tom, co ho trápí, a ujistí ho, že v každém dopise může Boha o něco požádat. Oskar tak začne každý den psát dopisy o svém životě, který na radu babi Růženky prožívá tak, jako by každý den trval deset let. A tak jsme na pár stránkách svědky celého Oskarova života. Od narození, přes pubertu, první lásku a manželství, manželskou krizi a ztrátu celoživotního partnera až do jeho smrti, kdy ve svých sto letech umírá, klidně a pokojně, smířený s rodiči i s Bohem, vděčný a odevzdáný.

Je to příběh živé, žité víry. Víry, která stojí před tváří smrti je čírou, prostou důvěrou Bohu a v Boha, nic dalšího není třeba.

Michaela Valentová-Kopecká

Pozvání pro rodiny s dětmi na společnou dovolenou do Jiřetína

Po dobrých zkušenostech z loňských prázdnin, kdy spolu 5 rodin s dětmi strávilo týden v Jáchymově, jsme naplánovali pro letošek pobyt v **Jiřetíně pod Jedlovou** na severní straně Lužických hor, v termínu **21.7.–27.7.2014 v Pensionu Dcer Božské lásky** sester jeptišek (ke shlédnutí i na webu). Vyvlečkovi sem jezdí každý rok a jsou moc spokojeni. Celkem je zde k dispozici 28 míst, většina pokojů je třílůžkových. Cena za dospělého je 230,-/den, jídlo by se platilo zvlášť.

Velmi lákavě vypadá vybavení areálu: velká zahrada s pískovištěm, houpačkou, ohniště s lavičkami, bazének, hřiště,

kurty. Vycházky je možné dělat na rozhlednu na Jedlové, zříceninu Tolštejna nebo na Křížovou horu s krásnou křížovou cestou. Polodenní i celodenní výlety jsme vloni dělali podle chuti společně i zvlášť. Společný program sestavíme také podle potřeb, ale pravidlem je ranní modlitba a večerní ztišení před uložením dětí. Nejde nám o vzdělávání, ale o to být spolu, poznat se, dopřát dětem společnosti dalších dětí a odpočívat.

Zájem o tento pobyt dejte prosím vědět s. farářce nebo sborové sestře.

Ester Čašková

Rodinný tábor 2014

Všechny, kteří rádi jezdí na srpové rodinné tábory pořádané naším sborem, bych rád ujistil, že se tento způsob trávení letního volna připravuje i v tomto roce, jen v trochu jiném kabátě. I když Orlovy se časem staly mnohým z nás velmi milým místem a v mnoha ohledech jsou jedinečné, několik let se opakující nedostatek vody se začal křížit se zamýšleným otevřením letního pobytu maminkám s malými dětmi. Pro některé členy sboru (především starší) Orlovy také nabízejí příliš tábornické podmínky. Vlastně už v minulém roce se ti, kteří se věnují organizaci letního pobytu začali radit, jestli a jak najít nové místo. Z povídání a psaní a povídání a psaní vyšel výlet po dvou vybraných tábořiš-

tích, na který jela Tereška Uličná, Jarмила Raisová, Petr Uličný a Matěj Cháb a ze kterého vyplynulo, že rodinný tábor bude v roce 2014 na sokolské základně v Ptenském dvorku. Místo samotné je kousek za vesnicí, v údolí potoka, bydlí se v dřevěných chatkách 4 a více lůžkových, v areálu je velká louka, bazén, dům s kuchyní, jídelnou – společenskou místností a herna. Sprchy a WC jsou pro všechny společné. Vody dostatek. Zarytí táborníci si mohou vzít s sebou stan a spát v něm.

Ptenský dvorek leží na okraji Drahanenské vysočiny, zhruba mezi Prostějovem a Boskovicemi, kousek od zámku Plumlov. Na místo je možné se dopravit autobusem, vlakem nebo po vlastní ose, (v areálu je možné parkovat). Pro vinograd-

ním, rozšiřuje obzor života až za jeho konec ke vzkříšení. Ujišťuje o Boží věrnosti, o naplnění zaslíbení. Neumím si představit život bez víry. Apoštol u korintských bratří a sester tyto dary uznává a raduje se z nich. Ale je zajímavé, že se nezmiňuje ani o víře sboru (kterou chválil třeba u bratří v Římě), nemluví ani o jejich lásce (kterou zmiňoval v listu do Filipis) a nemluví ani o naději, která byla předmětem jeho chvály v Tesalonice. Korintský sbor na tom není špatně, ale je vidět, že mu něco chybí. Je to právě pokora, vzájemná láska a jednota. A z dopisu Chloe je vidět, že si toho někteří také jsou vědomi.

Někdy mají lidé pocit, že láska znamená, že na sebe v církvi musíme být hodní. Mějme se přece rádi. To je určitě dobře, když se máme rádi, ale znamená to, že si budeme lhát do kapsy, plácát se po ramenou, jak jsme dobří a zavírat oči před problémy. S láskou přece souvisí pravda. Duch svatý, který je láska, ten nám pravdu odhaluje. A pravda často bolí.

Odvážím se říci, že **rozdělení křesťanů je věc, která nás bolí**. Je potřeba si to přiznat, vyznávat to jako vinu a prosit za odpuštění. Kolik škody napáchala naše nejednota a vzájemná nevraživost na věrohodnosti evangelia! Právem nám to lidé zvenčí připomínají. Jednota církve je nutným předpokladem k tomu, abychom byli církví Ježíše Krista.

Tato jednota ale nebyla nikdy samozřejmá. Tendence k rozmiškám byly už v prvních sborech, jak vidíme na Korintu. Ti, kteří uvěří v Ježíše Krista, si nejsou automaticky osobně bližší. Často vznikají právě ve sborech napětí a konflikty. A jdou většinou na vrub lidské ješitnosti

a přehnané ctižádosti. Ty rozbíjejí solidaritu, vzájemnou sounáležitost, ochotu druhým naslouchat. Jenže víra není záležitostí soukromou či niternou. Víra se vždycky týká i společenství. **Ztratíme-li vědomí, že jeden druhého potřebujeme a máme při sobě stát, přestáváme být sborem Kristových svědků**. Kde jsou lidé, vždycky budou problémy. Ale právě na způsobu, jakým je dokážeme řešit, se ukazuje věrohodnost křesťanské existence. Umíme si odpouštět? Snažit se o vzájemné pochopení? Umíme dát druhému šanci? Mít pro druhé naději? Záleží nám na nich? K žádoucí jednotě dojdeme jen tehdy, když se necháme vést Duchem svatým. Jednota nám nepadne sama do klína. Vyžaduje od nás úsilí překonávat staré způsoby sebeprosazování. Pokládat druhého za přednějšího než sebe a myslet na to, co slouží druhým. To nám však není vrozeno. Svou přirozeností tíhneme spíš k soběstřednosti a sebeprosazování. A právě tomu se máme bránit.

Tam, kde se s námi něco děje, tam už na nás pracuje Duch svatý. Vede nás k poznání viny, k touze po odpuštění, ke skutkům milosrdenství a k naději. **Vina a odpuštění, milosrdenství a naděje**. To všechno náš svět hrozně potřebuje. **Předpokladem působení Ducha je však naše pokora**. Pokora před Bohem a vědomí, že nemám na nic nárok. Že nejsem lepší než ti druzí. Pokora, která nepohrdá druhým, ani když se vážně provinil. Vždyť všichni žijeme z toho, co pro nás svou pokornou službou vykonal Ježíš Kristus.

Proč tu tedy jako Kristova církev jsme a máme být? Abychom dál nesli evangelium o tom, který přišel spasit hříšníky a dát naději všem, kteří se

bojí. Jako pokřtění lidé jsme tu proto, abychom svědčili o Kristu jako Pánu. Svým životem k němu ukazovali. Učili se hledat jeho království nejdříve. A prosili za to, aby nás Duch svatý vedl k pokoře, protože jen takoví jsou pro Pána Boha použitelní.

Setkáváme se tu dnes jako členové rozdělených církví. Apoštol by nás asi za současný stav nepochválil. Ale vlastně možná pochválil – totiž za to, že se snažíme vzájemně se **poznat, odbourat předsudky a učit** se jedni od druhých. Že se **učíme modlit** se spolu i jedni za druhé. Že nám **není jedno**, jak církve vypadá. Práce je před námi moc a

moc. Nejen překonávat nevráživost českého prostředí. Ale přemýšlet o tom, jak přinášet evangelium do 21. století? Do světa počítačů a facebooků. Mezi lidi, kteří nemají důvěru v instituce a nechťejí být zaškatulkováni v žádné církvi.

Naší jedinou nadějí v tomhle náročném úkolu nové doby je to, že církev není naše. Je Kristova. A na nás je, abychom mu při vši své křehkosti zůstali věrní. Táhlí za jeden provaz jako jeho bratři a sestry... Vždyť nás **všechny spojuje panování Ježíše Krista. Skrze něj jediného jsme spaseni**. To je proprium církve. Tohle nezamlčet a nezašantročit je náš úkol. Amen

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Pane Bože náš,
přicházíme k tobě se vším, na co sami nestačíme a v čem toužíme po tvém vedení. Přicházíme k tobě se starostmi o náš sbor a církve. Obnovuj ji, prosíme, Duchem svatým a těm, kdo jsou ochotni pracovat, dávej sílu a moudrost.

Prosíme tě, ochraňuj naše děti, vnoučata, rodiny a drž je na cestě pravdy. Dávej nám, prosíme, Ducha ke svědectví a

otvírej srdce těch, s nimiž se stýkáme a na nichž nám záleží.

Přicházíme k tobě se starostmi o tento svět, ve kterém toužíme prosazovat spravedlnost a zachovat mír. Požehnej úsilí všech, kteří se o dobro na Zemi snaží.

Svěřujeme ti, Pane, nemocné a svá břemena skládáme u tebe, když v pomoci druhým nestačíme. Amen

Z hodiny náboženství předškolních dětí

Děti, dnes si budeme povídat o africkém zvířeti se zvláštním jménem okapi, je podobné antilopě i zebře. Matce okapi se rodí vždy jen jedno mládě, kterému se říká...

– ...jéé to máme doma
– ???

– No, používá se to do očí nebo uší...

– Ale to snad ne!
– Ale ano, kapátko přece!

Z dětských modliteb:
Pane Bože, prosím tě, ať mi brácha neříká, že jsem smraďoch.

Vybrala Jarmila Raisová

Evangelium podle Jana

Jistě všichni víme, že evangelium podle Jana je jednou ze základních knih Nového zákona, která popisuje celý pozemský život Ježíše Krista. Jak název napovídá, sepsal tuto knihu evangelista Jan, jeden z dvanácti Ježíšových nejbližších učedníků a spolu s Petrem a svým bratrem Jakubem jeden ze tří, se kterými měl Ježíš nejužší vztah. Na několika místech je Jan zmíněn jako „učedník, kterého Ježíš miloval“. Ti zasvěcenější jistě také vědí, že Jan se jmenoval Jan Zebedeus a v tomto evangeliu vystupuje jako „jiný učedník“, či „učedník, kterého miloval Ježíš“. Badatelé kladou sepsání tohoto evangelia většinou na konec I. století a jako místo sepsání se již od starověku uvádí Malá Asie, kde podle tradice Jan Zebedeus žil. Dnes mnozí biblisté předpokládají, že Janovo evangelium vzniklo v Sýrii. Jan Zebedeus byl jediný z Dvanácti učedníků, který nezemřel mučednickou smrtí.

Toto prastaré a v křesťanském světě všeobecně známé literární dílo posloužilo prakticky po 2000 letech od svého vzniku scénáristovi Johnu Goldsmithovi k napsání scénáře ke skoro tříhodinovému hranému filmu, který natočil režisér Philip Saville. A není to film ledajaký. Zvláštností filmu je skutečnost,

že v něm nezazní jediné slovo, které by nebylo přesnou citací Janova evangelia. Všechna slova, která zazní jak v přímé řeči, tak i z úst „vypravěče“, jsou přesnou a doslovnou citací Janova evangelia. Je to zvláštní, jak se 2000 let starý text dá převést do působivého filmového zpracování

Doslovný přepis Janova evangelia, které je nejméně dějové a nejvíce filozofující, se velmi liší od podobně doslovného Pasoliniho Evangelia podle Matouše a natočit je vyžadovalo docela velkou odvalu. Výsledek je více než zdařilý. V hlavní roli Henry Ian Cusick nejen splňuje klasickou představu podoby Ježíše, ale taky výborně hraje, film má zajímavou kameru a krásnou citlivou hudbu.

Film Evangelium podle Jana uvádí ve formě DVD na český trh slovenské vydavatelství Nádej. Výhodou DVD je fakt, že nemusíme sledovat celý tříhodinový film vcelku, ale můžeme si promítání rozložit do více částí a lépe tak pochopit text evangelia. Kromě českého dabingu si diváci mohou zvolit i slovenský dabing nebo anglický originál, případně si mohou pustit české nebo slovenské titulky. Film rozhodně stojí za vidění.

Petr Kubánek

Josefa a sestru Marii, rodina chodila do vinohradského sboru. Hudební vzdělání bylo v rodině samozřejmostí, maminka dobře hrála na klavír a i oba sourozenci byli dobří hudebníci (bratr Josef byl dlouholetým varhaníkem ve sboru ve Strašnicích, kde se léta oba v neděli každý týden střídali). Jiří doprovázel na harmonium společný zpěv již velmi brzy, možná od svých 14 let, a to v nedělní škole ve vršovickém sboru, který byl tehdy kazatelskou stanicí Vinohrad.

Se svou budoucí ženou Ivankou se potkal ve vršovickém sboru. Byla o osm let mladší, ale vyrůstali vlastně vedle sebe, Vršovice s Vinohrady spolu tehdy hodně žily, mládež chodila společně na výlety. Jiří vystudoval ČVUT strojní. Po svatbě mladí manželé odešli do Bratislavy, kde Jiří pracoval ve výzkumném ústavu mrazírenském. Chodili do slovenského sboru, kde Jiří také doprovázel na varhany. V Bratislavě zůstali 4 roky. Po návratu do Prahy pracoval ve výzkumném ústavu pro stavbu strojů v Běchovicích. Postupně se jim narodily 3 děti –

Petr, Ivana a Jan.

Varhany byly Jiřího láska, měl technické i hudební vzdělání a také potřebnou manuální zručnost (doma si sám postavil elektronické varhany). Léta jezdil do Krnova, kde byla továrna stavějící varhany – i tam získával cenné zkušenosti. Když Bícovými odrostly děti, pustili se do opravování varhan ve větší míře, jezdili po sborech většinou každý rok od začátku května do konce září. Na tuto práci pak věnovali skoro všechny společné dovolené, jinak mohli sbory navštěvovat jen o víkendech. První zrekonstruované varhany byly ve Sloupnici, rekonstrukce trvala dlouhých 8 let, některé písňaly tam Jiří dokonce sám dodělával. Když šel Jiří do důchodu, začal se opravám věnovat naplno. Jeho žena mu ve všem pomáhala, za 25 let společně opravili 34 varhan.

V roce 2004 Jiří těžce onemocněl. Varhany ve Vysokém Mýtě už nedodělal, zemřel v březnu roku 2005.

Na podkladě rozhovoru s Ivankou Bícovou a vzpomínek některých bratří a sester sestavila jaš

Pozvání

Od začátku března do Velikonoc bude probíhat **6-ti týdenní kurz ZÁKLADY KŘESŤANSKÉ VÍRY**. Je otevřen všem zájemcům **každé úterý od 19 hodin** na faře.

Na programu jsou tato témata:

- 4. března 2014 – Je všechno v bibli pravda? (Bůh mluví)
- 11. března 2014 – Co je spasení? (Ježíš a vzkříšení)
- 18. března 2014 – Šlo by to bez církve? (o Duchu svatém)
- 25. března 2014 – Pokušení, hřích a odpuštění (Desatero)
- 1. dubna 2014 – Odkud je zlo? (dědičný hřích)
- 8. dubna 2014 – Křesťanský styl života (o modlitbě a křesťanských hodnotách)

Jste srdečně zváni, pozvěte i další.

Ester Čašková

Nejde jen o to, co člověk čeká od života, ale i co život čeká od člověka

Rozhovor s Martinou Lukešovou

Martina Lukešová byla zvolena konventem Pražského seniorátu za seniorátní farářku pro mládež. V tomto úřadě vystřídala Mikuláše Vymětala, který se stal farářem v Berouně. Sestra Lukešová má v našem domě kancelář a zatím tady i bydlí, v našem sboru již také kázala a občas ji vidáme na bohoslužbách.

Vím, že nepocházíte z evangelické rodiny a k víře jste se dostala později. Jaká byla vaše cesta?

Nejsem z křesťanské rodiny, moje rodina neměla s vírou, ba ani s kulturním

křesťanstvím vůbec nic společného. U nás se farářům říkalo černoprdelníci, nikdy jsem nebyla v kostele, zdálo se mi, že kostely divně páchnou a že se tam děje něco strašného. Když jsem byla malá, vrcholem naší dětské stezky odvahy bylo, že jsme se odvážili překročit práh kostela a pak zase utekli. Ke změně došlo po revoluci – do Čech začali jezdit různí zahraniční misionáři a moje sestra se účastnila jedné křesťanské konference. Přijela nadšená, ale já jsem byla skeptická a říkala jsem si, že žádný Bůh neexistuje a že lidé potřebují víru jen proto, že se bojí žít i umřít. Sestra přinesla bibli, pamatuji si, že mě velmi zaujalo Zjevení 13 (ne zrovna snadný text o bestii), líbilo se mi to a četla jsem to opakovaně, jinak mě tam ale nic moc neoslovilo. Na další evangelizaci už jsem ale jela se sestrou, nechtěla jsem ji nechat napospas těm divným lidem. Chtěla jsem jim vysvětlit, jaký nesmysl to všechno je, ale nakonec mě to posunulo trochu jiným směrem, než jsem čekala. Dostala jsem bibli, začala jsem si v ní číst, ale dneska už nedokážu přesně popsat, co se tenkrát vlastně se mnou stalo. Ti misionáři se nakonec chovali dost divně, a když jsem trochu pronikla do zákulisí, hodně věcí mě odradilo, takže jsem brzo tyto kruhy opustila. Musím ovšem říci, že i když jsem se tam setkala s divnými a nehezkými věcmi, nemohu těm lidem upřít to, že mi představili zvěst o Ježíši Kristu.

Do charismatického společenství jste tedy nechodila, vyhledala jste

potom jiný křesťanský sbor?

Našla jsem si sbor ČCE ve Varnsdorfu, kde jsem se dala pokřtít. Začala jsem tam také chodit do mládeže. V jejím vedení se střídali bratr Härtel, starší pán, středoškolský profesor, s mladším Evženem Schmidtem. Oba to pojímali trochu jinak a oba mě ovlivnili. S Evženem to bylo fajn, zpívali jsme, byla legrace. Bratr Härtel nám dělal spíše přednášky, mě a moji sestru to moc zajímalo, protože to bylo něco úplně nového. On vlastně jenom vyprávěl, nic zvláštního jsme nepodnikali, žádná extrémní legrace se neděla, ale my jsme se na to hrozně těšily. To bylo pro mě zásadní.

Jak jste se dostala ke studiu teologie?

Já jsem tenkrát studovala obchodní akademii, šla mi celkem matematika, a tak jsem původně chtěla jít na ekonomku. Pak jsem uvažovala i o jazycích, ale jeden student teologie, kterého jsem znala z těch charismatických akcí, mě přesvědčil, abych šla studovat teologii. Trochu to bylo asi i natruc rodičům, ale zajímalo mě to, bylo pro mě lákavé dozvědět se něco o hranicích myšlení a také o tom, co je za tou hranicí, za kterou už nejde myslet.

Vím, že jste strávila poměrně dlouhou dobu v Německu, a to nejen studiem. Jak k tomu došlo?

Při studiu teologie bylo zvykem jezdit do zahraničí na stipendium, já jsem moc vyjet nechtěla, neuměla jsem dobře jazyk. Nakonec jsem už byla poslední, kdo nebyl v zahraničí, takže jsem se nakonec přihlásila a dostala jsem se do Mainz. Pořádně jsem neuměla německy a nerozuměla dobře přednáškám, ale pak jsem začala chodit do kostela a zjistila, že ten farář mluví asi dost zajímavě a

že bych se měla snažit, abych mu rozuměla, a tak jsem se začala němčinu víc učit. Měla jsem stipendium na rok, ale v Německu se mi tak zalíbilo, že jsem se rozhodla tam zůstat. Přátelé ze sboru mi pomáhali najít bydlení a přes jednoho faráře jsem našla práci v chráněném bydlení pro dospělé lidi s postižením, dělala jsem noční služby a přes den jsem chodila na univerzitu. Měla jsem pak problémy se zády, a tak jsem se šla vyučit na asistentku u zubaře a hygieničku. Přátelé mě i v té době hodně podporovali. Chodila jsem tři roky do školy a do ordinace, naučila jsem se všechno, co bych jako asistentka zubaře potřebovala, složila jsem zkoušky, ale pak jsem se rozhodla, že je čas jít do Čech. Pracovala jsem jako mzdová účetní, což mi moc nevyhovovalo, a tak jsem se zase vrátila zpět a začala pracovat opět s postiženými lidmi. Dělala jsem prázdninové pobyty, postupně s dospělými i dětmi, pak jsem pracovala jako asistentka u holčičky integrované v běžné škole. Postupně jsem dokončovala teologii, musela jsem si vždycky brát dovolenou, abych udělala v Čechách zkoušky nebo absolvovala praxi, pak i na státnice. Bylo to náročné období. Skoro současně jsem dělala také zkoušky na zubní asistentku, takže nejdříve jsem se učila ve dne v noci na státnice a hned potom dělala zkoušky pro zubní asistentku. Fakultu jsem vlastně dokončovala v době, kdy jsem měla na mysli jiné věci.

Takže do Čech jste se potom vrátila už s tím, že budete dělat farářku?

Ano, jediné proto, ale kvůli nedokonalé praxi jsem musela čekat ještě rok a pak teprve jsem mohla nastoupit na vikariát. Moc se mi vlastně nechtělo, ale měla jsem takové zvláštní puzení. To se mi trochu děje celý život: chtěla jsem bojovat

federace potravinových bank v Praze – Hostivaři. Banka pak potraviny distribuje na další místa (např. Armáda spásy), kde se z nich vaří jídlo pro potřebné.

Více informací najdete na www.prazsky--seniorat.evangelnet.cz

v rubrice sociální projekty a www.potravinovabanka.cz. Podrobnější info vám též ráda poskytne sborová sestra.

Jarmila Raisová

Varhaníci v našem sboru III.

Jiří Bíca

Ing. Jiří Bíca byl výraznou osobností vinohradského sboru i evangelické církve. Varhaníkem v našem sboru byl od roku 1960 (zpočátku vypomáhal br. Kantorovi), nějakou dobu společně s bratrem Zdeňkem Coufalem. Ve sboru dbal na kvalitu sborového zpěvu, často nacvičoval s návštěvníky bohoslužeb nové písně, vyhledával ve sboru i ty, kdo měli hudební nadání a věnoval se jim (učil třeba hrát naši současnou varhanici Ester Slaninovou). Kromě toho byl známý po celé církvi svou schopností a ochotou opravovat

varhany, které byly v mnoha sborech ve špatném stavu, a nebylo snadné sehnat někoho, kdo by je profesionálně opravil. Pečoval také o naše vinohradské varhany a byl to právě on, kdo usiloval o to, aby se varhanní pult přesunul z kruchty dolů a varhaník tak byl součástí shromáždění. Byl i presbyterem vinohradského sboru – ti, kdo si na to pamatují, vědí, že svůj úřad vykonával rozvážně a odpovědně. Několik let byl členem poradního odboru hudebního při SR.

Jiří se narodil v roce 1928, měl bratra

nálu („zjednodušený a na češtinu adaptovaný gregoriánský chorál“), které ze své fary v Bukovce vysílá do světa Martin Grombířik, mám zas radost. Helvítská víra 2008 je pro mě i dylanovská „informovaná demokracie“, bezpředsudečný di-

alog s kýmkoli o čemkoli.

Hodně poznání, sestry a bratři!

Zdroj: <http://ihned.cz/c4-30440160-000000.d>, 18.11.2008

Zveřejněno s laskavým svolením redakce IHNE.D.CZ

Projekt Polévka pro bezdomovce a potravinová banka

Někteří z vás již jistě zaznamenali, že ve sboru proběhlo vaření polévky pro bezdomovce, případně se na něm 22. 1. přímo podíleli.

Jak jsme se k tomu dostali? Na přelomu roku jsme obdrželi email od Magdy Marešové, bývalé členky našeho sboru (nyní smíchovského), která nás jménem pracovní skupiny Pražského seniorátu pro práci se sociálně vyloučenými oslovila s výzvou zapojit se do projektu Polévka pro bezdomovce a potravinové banky.

Vaření polévky pro bezdomovce je důležitou aktivitou zvláště v Praze, kde je koncentrace lidí bez domova větší než v jiných částech republiky. Bratr farář Petr Špirko má s vařením a distribucí polévky zkušenost od roku 2011. V zimě začali připravovat hustou, výživnou polévku v metodistické farnosti ve Strašnicích. Polévka se vozila do parku před Hlavní nádraží každou středu. Toto místo bylo vybráno, protože je dlouhodobě využíváno katolickou farností z kostela Na Příkopěch k podobnému výdeji jídla i v pondělí. Na polévku se sešlo obvykle 80 – 100 lidí. V současnosti je do „vaření“ zapojeno několik pražských sborů (smíchovský, nuselský, radotínský, oba žižkovské sbory, vršovický, střešovický, počernický a vinohradský).

22. ledna se v naší sborové kuchyni

vařila polévka poprvé. Magdu Marešovou jsme informovaly, že to zatím nezávazně zkusíme. Bylo však velmi potěšující, že přišlo šest sester, které nemohlo zaskočít požadované množství – totiž 40 litrů buřtgulášové polévky. Polévka měla být připravena okolo 16. hodiny, ale byla hotova již o dvě hodiny dříve. Ne vše proběhlo, jak jsme si myslely, ale 26. února jdeme do toho znovu. Pokud bude mít někdo čas a chuť se zapojit, ať prosím řekne sborové sestře.

Banka v Berouně

Druhým projektem, který zaštiťuje Pražský seniorát, je Potravinová banka. Jedná se o sběr doporučených trvanlivých potravin. Potravinu se přinesou určenou neděli do sboru, poté se zkontroluje expirace a náklad se odveze do skladu České

proti víře, ale uvěřila jsem, nechtěla jsem na teologii, ale šla jsem tam, nechtěla jsem do Německa, a jela jsem tam. Pak jsem nechtěla zpátky do Čech, ale přišlo mi to smysluplné, měla jsem vnitřní pocit, že je to tak správně. V Německu jsem přitom byla moc spokojená, krásně jsem bydlela, lidi na mě byli hodní.

Dělat farářku v Německu jste nechtěla?

Hodně jsem o tom uvažovala, ale moje farářka mi tehdy řekla, že v Čechách budu potřebná víc. Já si jí tak vážím, že i přes svou počáteční nevoli jsem se tou myšlenkou začala zabývat. Cítila jsem, že jsem si víru nezasloužila a že bych měla sdělovat dál to, co jsem poznala a prožila, a že bych to měla sdělovat právě v Čechách a v této církvi. Měla jsem pocit, že to Bůh po mně chce, cítila jsem určité vnitřní pnutí. A také moje farářka to tak viděla – nechtěla jsem jít proti ní.

Ale ona snad nemohla rozhodovat za vás – co když se mýlila? Takové rozhodování je přece hodně osobní. Říkáte, že jste tam byla šťastná, všechno fungovalo, život v Německu jste si opravdu užívala – má člověk odejít jen na něčí slovo?

To je pravda, ale Ježíš také mluvil se svými učedníky o tom, že od této chvíle je „opáše a povede někdo jiný.“ Od chvíle setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem už nás má vést Bůh, možná alespoň nás farář. Tím neříkám, že moje farářka je Bůh, ale ten vtíravý pocit, že mám odejít do Čech, jsem měla taky, jenom jsem to nechtěla řešit. Ona to vyslovila. Bylo to spíše takové potvrzení – aha, ještě někdo ti to říká. A setkání s Bohem se nedá říct NE, je to věc povolání. Měla jsem pocit, že by mě to stejně dohnalo, jako Jonáše –

a to je asi lepší poslechnout dřív. Bojím se jít jenom vlastní cestou, od toho tady přece nejsem.

Jen uvažuj, zda Pán Bůh pokaždé chce po člověku to, co se mu nechce dělat. Určitě někdy ano, ale je to životní postoj, pravidlo, že po nás chce vždycky právě toto?

Asi je možné obojí, a šťastné povahy, u kterých se sejde to, co dělat mají, s tím, co dělat chtějí. Není to ale úplně tak, že bych čekala na to, co nechci, a právě to šla dělat. Uvažuji trochu jinak: často se ozývá otázka, co člověk čeká od života, ale je tady přece i otázka, co čeká život ode mě. Nejde jenom o to, aby mě život uspokojoval, aby mě lidé uspokojovali.

Na co chcete dávat důraz při práci s mládeží?

Já jsem tady vlastně nikoho pořádně neznala a nevěděla jsem, co mám čekat. Byla jsem ale pozitivně překvapená. Mládežníci jsou často živí, radostní, nebo zase introvertní, ale hlubocí. Jejich výhodou je, že pravdu ještě hledají, o něco jim jde, ještě nejsou unavení. Prála bych si, aby se mi podařilo vytvořit pro ně takový prostor důvěry, v němž by víru v Boha mohli také sdílet, nejen ji prožívat sami. Zdá se mi, že nám někdy tak trochu chybí, když se ne bavíme o tom, co prožíváme, a pak máme pocit, že Bůh mlčí nebo je daleko. Zároveň lidé i mají zkušenosti, že Bůh k nim mluví, ale připadají si divní, protože o tom není zvykem mluvit, a tak raději mlčí taky. Přitom bible je plná toho, že Bůh k člověku mluví, měla by to být normální situace, za kterou není třeba se stydět. Sama jsem prožila osobní setkání s Bohem až v době, kdy už jsem studovala teologii. Nějak jsem samozřejmě už věřila, byla

jsem v ČCE, ale byla jsem hodně liberální a žila jsem si podle svého. To setkání mě změnilo. Takže to je moje přání, mít společenství s Bohem. To není malý cíl.

Je pravda, že v naší církvi se o tomhle moc nemluví, lidé jsou v tom cudní a až plaší. A jak se vám vůbec ve vaší práci navazuje na Mikulášovo fungování v úřadu faráře pro mládež?

Na Mikuláše navázat neumím, jsem úplně jiná, on to nakonec sám ví, mluvil o tom i na mé instalaci. Ale je moc dobře, že tam je nějaká základna, kterou Mikuláš zformoval, mládežníci jsou hodně samostatní a schopní. Mikuláš s nimi začal dělat různé akce a oni je teď organizují tak nějak samozřejmě dál, takže já nastupuji do rozjetého vozu, nemusím nic roztlačovat. Sešli jsme se a bavili se o tom, pro koho tu jsme, jak a pro koho to chceme dělat, plánovali jsme a bylo příjemné vidět, že jim o něco jde. Potřebuji

ale nejdříve dobře poznat, co potřebují a chtějí.

A v jakém sboru byste v Praze chtěla zakotvit, máte již k nějakému blízko?

Hodně to záleží na tom, kde budu nakonec bydlet. Neumím si představit, že bych někde bydlela, a někam jinam jezdila. V tom sboru bych také ráda něco dělala, a to i v té privátní oblasti, protože něco jiného je vést sbor jako farářka a něco jiného podílet se na jeho životě jako normální člen. Nicméně já stále mám sbor, a to v Mainzu, oni mě hodně podporují, jezdí za mnou, pozvali mě, abych tam kázala, jsme si pořád hodně blízko. Jinak členkou sboru jsem od svého křtu stále ve Varnsdorfu. Takže sice v Praze hledám sbor, nikde nejsem zatím členem ani pravidelným návštěvníkem, ale nevším úplně ve vzduchu.

Ptala se Jana Šarounová

Vzpomínky na vinohradské faráře VI.

V seriálu vzpomínek na vinohradské faráře jsme opět sáhli do mimosborových zdrojů – Petr Sláma narazil na Internetu na zajímavý článek hudebního kritika Jiřího Černého, který se v době dospívání objevoval v našem sboru.

Jiří Černý: Moje zapírané a znovu těžce hledané protestantství

Drží jak helvítská víra, říkávalo se o něm skálopevně. I proto jsem už jako dítě obdivoval helvíty, luterány a vůbec všechny protestanty. Nejvíce pak husity a „berany“ z Jirákových románů. A poci-

ťoval jsem klukovské štěstí, že díky rodičům už od křtu patřím k Českobratrské církvi evangelické.

Místo kostela basketbal

Vznikla krátce po vyhlášení Československé republiky, během Generálního sněmu českých evangelíků v pražském Obecním domě 17. – 19. prosince 1918. Zítra dopoledne k tomu bude v Husově domě tisková konference. Nejvíce by mě na ní zajímala první Česká synoptická bible: vedle sebe sloupce Kralického překladu a ekumenického. Takhle zvědavě jsem se do Jung-

mannovy 9 naposled hnal pro texty Boba Dylana. Toho ostatně bez bible taky pořádně nepřeložíte. Protože ale zítra už budu coby poslechový diskžokej na Valašsku, svěřím se teď, jak to bylo s helvítskou vírou u mě.

V dospívání krásné. Vikář vinohradského sboru Zdeněk Sklenář nejenže mi dovolil jít místo náboženství hrát basketbal. Ještě tam přivedl mé spolužáky, aby mi fandili. Ke konfirmaci mi v modlitebně na Korunní třídě voněly lilie a zněly verše evangelia o lásce a víře.

Sklenářův nástupce Jiří Tytl s námi šel do kina na Císařova pekaře. Další vikář Jan Šimsa byl synem Jaroslava, archíváře prezidenta Masaryka. Neřekl nám, že mu táta zemřel v koncentráku. O víkendech s námi i s mládeží z jiných sborů blblnul v přírodě. Tam jsem se během „evangelického rugby“ taky seznámil se začínajícím hercem Janem Třískou. I s plachým hochem, kterému dívky říkaly Ticháček; pár let nato založil Spirituál kvintet. Ze semináře v Jirchářích za námi občas chodívali mladí bohoslovci. Nejvíce mě zaujali nejjednodušší Jakub Trojan a uhrančivě krásný Petr Pokorný. (Trojan pak v lednu 1969 pohřbíval Jana Palacha a stal se děkanem Evangelické teologické fakulty, Petr Pokorný je ředitelem Centra biblických studií.)

A k tomu všemu přimívané chorály, bratr Kantorek za varhanami a nepřehlédnutelné evangeličky, i moje první láska. Kdo se mohl divit, že jsem českobratrství dal přednost před rudým pionýrským šátkem?

Divili se ti, co mě pak nepustili na gymnázium. Ale já se držel helvítské víry. Až do jednoho okamžiku na ministerstvu školství. Úředník, který se ze všech jediný zdál ochoten mě pustit na vysokou školu,

si prohlížel moje kádrové materiály. „Ale ty tady máš, že chodíš do kostela.“ Ve vteřině mi projely hlavou úmorné roky na průmyslovce a předchozí měsíce marného obíhání po úřadech včetně prezidentské kanceláře.

„Nojo, ale to bylo už dávno“, zapřel jsem Krista i Šimsu.

Žurnalistiku jsem vystudoval snadno, ale k víře jsem se vracel zdoluhavě. Trochu i oklikou přes svou ženu Jitku a moravské katolíky. Samizdatový editor Zahradníčkova díla Radek Zejda mi pootevřel svět katolických básníků a Otmar Kaplan pokřtil naši Kateřinu.

Když se mi doneslo, jak se Jan Šimsa vzepřel estébákům, kteří při bytové prohlídce cloumali s jeho ženou, chtěl jsem mu po těch letech aspoň podat ruku. Dřív si mě ale našel jeho syn, na padesátinách Václava Havla.

Evangelické kruhy se znovu začaly protínat. Díky nim jsem taky zjistil, jak je to s ekumenismem: k bytovému semináři o Dylanovi si mě společně pozvali protestanti, katolíci a Židé. Začal i vzácný vztah s Milošem Rejchrtem. Jako mluvčího Charty jsem si ho vážil, jako textaře evangelické skupiny Berani jsem ho vysloveně žral. A to jsem ještě nevěděl, že umí být i bratrem, nejen Českým.

Děkujeme Bohu a internetu

Sametovou revolucí se kolem mě mihnul přísný a věčný Jan Dus. Českým bratřům vytknul účast v Adamcově staronové vládě, lidovcům podezřelý způsob ministra Sachra. V obojím měl pravdu.

Darem z nebe je pro evangelické písmáctví internet. Když čtu originální polemiky o Kříži a kalichu jako symbolu a znaku nebo o třetině Ivančického kancio-